

Sygnatura akt IX C 591/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

W., dnia 28-10-2013 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu IX Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Tomasz Zawisłak

Protokolant: Agnieszka Baca-Domin

po rozpoznaniu w dniu 14 października 2013r. we W.

na rozprawie

sprawy z powództwa **K. R. (1)**

przeciwko (...) **S.A. z siedzibą w W.**

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej (...) SA z siedzibą w W. na rzecz powoda K. R. (1) kwotę 7.443,51 zł (siedem tysięcy czterysta czterdzieści trzy złote i pięćdziesiąt jeden groszy) z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwoty:

- 4.000 zł od dnia 13.10.2011 r. do dnia zapłaty;

- 3.443,51 zł od dnia 15.06.2012 r. do dnia zapłaty;

II. oddala dalej idące powództwo;

III. zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 1.429,98 zł tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV. zasądza od strony pozwanej na rzecz Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego dla Wrocławia Śródmieścia) kwotę 469,66 zł tytułem nieopłaconych kosztów sądowych;

V. nakazuje ściągnąć na rzecz Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego dla Wrocławia Śródmieścia) z sumy zasądzonej w punkcie I wyroku na rzecz powoda, kwotę 291,90 zł tytułem nieopłaconych kosztów sądowych nie obciążających strony pozwanej.

Sygn. akt IX C 591/12

UZASADNIENIE

Powód K. R. (1) wniósł o zasądzenie od strony pozwanej Towarzystwa (...) S.A. z siedzibą w W. kwoty 12.069,51 zł, w tym 8.000,00 zł tytułem dalszego zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę z odsetkami ustawowymi od tej kwoty od dnia 13.10.2011 r. do dnia zapłaty oraz 4.069,51 zł tytułem zwrotu kosztów leczenia oraz kosztów dojazdu powoda do placówek medycznych wraz z odsetkami ustawowymi od tej kwoty od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty. Wniósł nadto o zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Uzasadniając roszczenie powód wskazał, iż w dniu 02.09.2011 r. doznał obrażeń ciała w wyniku wypadku komunikacyjnego, którego sprawcą był S. W., ubezpieczony w zakresie odpowiedzialności cywilnej u pozwanego

(nr polisy (...)). Sprawca wypadku, w oświadczeniu pisemnym, uznał swoją winę, dlatego na miejsce zdarzenia nie wezwano policji. Powód po wypadku odczuwał bóle w odcinku szyjnym kręgosłupa, w związku z tym udał się na konsultację medyczną, gdzie zalecono mu noszenie kołnierza ortopedycznego oraz otrzymał skierowanie na zabiegi fizjoterapeutyczne. U powoda zdiagnozowano zwichnięcie, skręcenie i naderwanie stawów i więzadeł na poziomie szyi. Odbył ponadto prywatne zabiegi fizjoterapeutyczne oraz przebywał na zwolnieniu lekarskim w okresie od dnia 05.09.2011 r. do dnia 21.10.2011 r. Powód wskazał, że odczuwa lęk przed jazdą samochodem oraz, że większość dolegliwości utrzymuje się do dnia dzisiejszego. Wskazał zarazem, że wskutek postępowania likwidacyjnego pozwany wypłacił mu łącznie 1.051,69 zł, w tym 1.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę oraz 51,69 zł tytułem kosztów leczenia ambulatoryjnego i kosztów przejazdu. Powód podniósł, że przyznana przez pozwanego kwota nie rekompensuje doznanych krzywd i poniesionych kosztów leczenia, które określił na kwotę 4.069,51 zł. Na powyższą należność złożyło się 493,51 zł tytułem kosztów dojazdu na rehabilitację i zabiegi terapeutyczne, 2.280 zł tytułem kosztów tych zabiegów, 670 zł tytułem opłat za konsultacje ortopedyczno-chirurgiczne oraz neurologiczne, 29 zł za kołnierz ortopedyczny, 626 zł za poduszkę ortopedyczną oraz 22,69 zł za zakup leków. Z wyżej wskazanych wydatków, pozwany uznał i wypłacił wyłącznie kwotę 51,69 zł odmawiając powodowi zwrotu świadczenia w pozostałym zakresie.

W odpowiedzi na pozew strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na jej rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego. Pozwany przyznał, że ponosi odpowiedzialność odszkodowawczą za skutki wypadku z dnia 02.09.2011 r. oraz, że przyjął zgłoszenie szkody i wypłacił powodowi w toku postępowania likwidacyjnego kwotę 1.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia i 51,60 zł tytułem odszkodowania, czym wyczerpał ciężący na nim obowiązek odszkodowawczy. Pozwany wskazał także, że jego konsultant medyczny ustalił wysokość całkowitego uszczerbku na zdrowiu powoda na poziomie 1 % . Pozwany podniósł w szczególności, że już na początku grudnia 2011 r. stwierdzono u powoda odzyskanie pełnej ruchomości kręgosłupa szyjnego a jego urazy miały niewielki i tymczasowy charakter. W przekonaniu pozwanego, wypłacona kwota zadośćuczynienia i odszkodowania w pełni odpowiada rozmiarom doznanej krzywdy.

Na rozprawie strony podtrzymały dotychczasowe stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 2 września 2011 r. powód uległ wypadkowi samochodowemu, którego sprawą był S. W., ubezpieczony w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego u pozwanego. Sprawca uznał swoją winę, dlatego na miejsce zdarzenia nie wezwano policji.

(dowód: oświadczenie sprawcy wypadku- k. 24; karta wypadku- k. 26-27)

Po wypadku u powoda zdiagnozowano spłycenie lordozy szyjnej w znacznym stopniu. Powód odczuwał nasilone bóle kręgosłupa szyjnego i zawroty głowy. Nosił kołnierz ortopedyczny. Odbywał konsultacje w poradniach chirurgii urazowej i ortopedii, a także poradni neurologicznej. U powoda stwierdzono zwichnięcie, skręcenie i naderwanie stawów i więzadeł na poziomie szyi. Doznane urazy skutkowały długotrwałym uszczerbkiem na zdrowiu w wysokości 3 %.

(dowód: historia choroby wraz z karta informacyjną leczenia szpitalnego - k. 28- 37; wyniki badań RTG- k. 38; karta konsultacyjna z poradni chirurgii urazowej i ortopedii- k. 39; karta konsultacyjna z poradni neurologicznej- k. 46; wywiad lekarski z dnia 05.12.2011 r.; opinia biegłego z dnia 22.01.2013 r.- k. 117-119; uzupełniająca opinia biegłego z dnia 26.04.2013 r.- k. 139-140)

Powód przeszedł zabiegi rehabilitacyjne i fizjoterapeutyczne. W okresie od dnia 05.09.2011 r. do dnia 21.10.2011 r. przebywał na zwolnieniu lekarskim. W związku z leczeniem i rehabilitacją powód poniósł koszty w łącznej wysokości 3.495,20 zł, w tym 493,51 zł tytułem kosztów dojazdu na rehabilitację i zabiegi terapeutyczne, 2.280 zł tytułem kosztów

tych zabiegów, 670 zł tytułem opłat za konsultacje ortopedyczno-chirurgiczne oraz neurologiczne, 29 zł tytułem kosztu zakupu kołnierza ortopedycznego, oraz 22,69 zł tytułem kosztów leków.

(dowód: karta wypadku- k.26-27, zaświadczenie o odbytych zabiegach rehabilitacyjnych z dnia 16.12.2011 r.- k. 51; zaświadczenie o odbytych zabiegach rehabilitacyjnych z dnia 09.11.2012 r.- k. 108; faktura VAT nr (...) - k.58; faktura VAT nr (...) - k.59; rachunek nr (...) z dnia 09.09.2011 r.- k.60; rachunek nr (...) z dnia 20.10.2011 r.- k.60; rachunek nr (...) z dnia 15.11.2011 r.- k. 61; faktura VAT nr (...) - k. 60; faktura VAT nr (...) - k. 61; faktura VAT nr (...) wraz z załącznikiem- k. 62; faktura VAT nr (...) - k. 63; faktura VAT nr (...) - k. 64; faktura VAT nr (...) - k.65; faktura VAT nr (...) - k. 66; faktura VAT nr (...) - k. 67; faktura VAT nr (...) - k. 68)

Powód do dnia wypadku był osobą aktywną i sprawną fizycznie. Nie miał żadnych problemów zdrowotnych. Często jeździł na nartach i rowerze. Po wypadku miał lęk przed prowadzeniem pojazdów oraz odczuwał bóle kręgosłupa i drętwienia ręki. Dolegliwości te nasilały się po długotrwałej pracy w pozycji siedzącej, co jest nieodzownym elementem pracy informatyka, którą powód wykonuje. Powód musiał nadrobić zaległości w pracy, spowodowane przebywaniem na zwolnieniu lekarskim. Powód po wypadku stara się wrócić do dotychczasowego trybu życia, w szczególności na ratach i rowerze, przy czym, odczuwa w tym zakresie pewne ograniczenia w porównaniu ze stanem sprzed wypadku.

(dowód: zaświadczenie z dnia 14.12.2011 r. –k. 50; zeznania świadka K. R. (2)- k.104; opinia biegłego z dnia 26.04.2013 r.- k. 139-140, przesłuchanie powoda - nagranie rozprawy i protokół skrócony – k. 159-162)

Powód zgłosił szkodę pozwanemu i wezwał go do zapłaty w dniu 11.10.2011 r. żądając kwoty 9.000,00 zł, oraz w dniu 17.01.2012 r. żądając 9.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia, 3.769,86 zł tytułem zwrotu poniesionych kosztów leczenia i 493,51 zł tytułem zwrotu kosztów przejazdu na zabiegi rehabilitacyjne.

Pozwany potwierdził przyjęcie zgłoszenia szkody, a pismem z dnia 03.03.2012 r. wskutek przeprowadzonego postępowania likwidacyjnego przyznał i wypłacił powodowi łącznie 1.051,69 zł, w tym 1.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę oraz 51,69 zł tytułem kosztów leczenia ambulatoryjnego i kosztów przejazdu (zwrot za fakturę VAT nr (...) na kwotę 22,69 zł i za fakturę nr (...) na kwotę 29 zł). Pozwany odmówił wypłaty dalszego zadośćuczynienia oraz zwrotu pozostałych kosztów leczenia.

(dowód: pismo powoda z dnia 11.10.2011 r.- k. 52; pismo powoda z dnia 17.01.2012 r.- k. 54-55; pismo pozwanego z dnia 13.09.2011 r.- k. 53; decyzja o przyznaniu odszkodowania z dnia 03.03.2012r.- k. 56)

Sąd zważył, co następuje;

W spornym zakresie, podstawą ustalenia stanu faktycznego stały się dowody z dokumentów w postaci dokumentacji lekarskiej, opinii biegłych sądowych z zakresu ortopedii i neurologii, zeznania świadków wskazanych w poprzedniej części oraz przesłuchanie powoda, które nie zawierają sprzeczności i pozostają ze sobą w logicznym związku.

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w części.

Odpowiedzialność strony pozwanej za skutki wypadku pozostawała poza sporem. Wynikała ona z art. 822 k.c. w zw. z art. 436 § 1 i art. 445 § 1 k.c. Zgodnie z art. 445 § 1 k.c. przyznanie zadośćuczynienia jest fakultatywne - zależy od uznania i oceny Sądu (zob. G. Bieniek [w:] Komentarz do Kodeksu cywilnego. Księga trzecia – Zobowiązania. Tom 1, Warszawa 1999, s. 406-407).

Przez krzywdę należy rozumieć cierpienie fizyczne (ból i inne dolegliwości), cierpienia psychiczne (ujemne uczucia przeżywane w związku z cierpieniami fizycznymi lub następstwami uszkodzenia ciała albo rozstroju zdrowia w postaci np. zeszpecenia, niemożności uprawiania określonej działalności, wyłączenia z normalnego życia, itp. – por. wyrok SN z dnia 11 lipca 2000 r., II CKN 1119/98, LEX nr 50884). W doktrynie wskazano, że zadośćuczynienie pieniężne obejmuje zarówno cierpienia już doznane, jak i te które zapewne wystąpią w przyszłości (zob. G. Bieniek, jw., s. 408; wyrok SN z dnia 3 lutego 2000 r., I CKN 969/98, LEX nr 50824). Rozmiary krzywdy wywołanej uszkodzeniem ciała lub rozstroju zdrowia mogą podlegać wahaniom - krzywda może się „rozrastać”. Ustalając całościowo wielkość

krzywdy należy przewidzieć jej skutki, których granice określa przewidywanie przeciętne na podstawie logicznego rozumowania (zob. uzasadnienie uchwały SN z dnia 21 listopada 1967 r., III PZP 37/67, OSNC 1968/7/113).

Pojęcie „sumy odpowiedniej” użyte w art. 445 § 1 k.c. w istocie ma charakter niedookreślony. W judykaturze i doktrynie wskazuje się przykładowe kryteria, którymi należy się kierować przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia: wiek poszkodowanego, nasilenie cierpień i czas ich trwania, długotrwałość choroby i leczenia (pobyt w szpitalu, bolesność zabiegów, dokonywane operacje, rozmiar i trwałe następstwa zdarzenia, konsekwencje uszczerbku na zdrowiu w życiu osobistym i społecznym, zmiana jego sytuacji życiowej (zob. wyrok SN z dnia 10 czerwca 1999 r., II UKN 681/98, OSNAP 2000/16/626).

W dawniejszym orzecznictwie podkreślano, że wysokość ta nie może być nadmierną w stosunku do doznanej krzywdy, ale musi być „odpowiednia” w tym znaczeniu, że powinna być - przy uwzględnieniu krzywdy poszkodowanego - utrzymana w rozsądnych granicach, odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa (zob. wyrok SN z dnia 28 września 2001 r., III CKN 427/00, LEX nr 52766; wyrok S.A. w Lublinie z dnia 10 maja 2001 r., II AKa 81/01, OSA 2001/12/96; por.: M. Nesterowicz, Glosa do wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 9 marca 2001 r., I ACa 124/01, PS 2002/10/130; A. Szpunar, Glosa do wyroku SN z dnia 15 września 1999 r., III CKN 339/98, OSP 2000/4/66). Przyjmowano, iż odpowiedniość kwoty zadośćuczynienia ma służyć złagodzeniu doznanej krzywdy, a jednocześnie nie być źródłem wzbogacenia (zob. wyrok SN z dnia 9 lutego 2000 r., III CKN 582/98, LEX nr 52776).

Obecnie zauważalna jest wyraźna zmiana linii orzecznictwa Sądu Najwyższego. W uzasadnieniu wyroku Sądu Najwyższego z dnia 30 stycznia 2004 r. (I CK 131/03) wskazano, iż powołanie się przez sąd przy ustalaniu zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę na potrzebę utrzymania wysokości zadośćuczynienia w rozsądnych granicach, odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa, nie może prowadzić do podważenia kompensacyjnej funkcji zadośćuczynienia. Jeszcze mocniej Sąd Najwyższy dał wyraz potrzebie zmiany spojrzenia na wysokość zadośćuczynienia w uzasadnieniu wyroku z dnia 9 listopada 2007 r. (V CSK 245/07), gdzie wskazano, iż ze względu na kompensacyjny charakter zadośćuczynienia jego wysokość musi przedstawiać odczuwalną wartość ekonomiczną adekwatną do warunków gospodarki rynkowej.

Na podstawie opinii biegłych z zakresu neurologii oraz ortopedii, Sąd ustalił że skutkiem wypadku powoda był długotrwały uszczerbek na jego zdrowiu w wysokości 3%. Nie mogło to pozostać bez wpływu na wielkość zadośćuczynienia. W praktyce sądowej krzywda wiązana jest często ze stopniem tego uszczerbku. Z pewnością jest to jedna z okoliczności, które powinny być brane pod uwagę przy ustalaniu wielkości zadośćuczynienia (zob. wyrok SA w Katowicach z dnia 18 lutego 1998 r., I ACa 715/97, OSA 1999/2/7). Doświadczenie życiowe podpowiada, że im większy jest stopień uszczerbku na zdrowiu (rozstrój zdrowia) tym większe cierpienia poszkodowanego. Z drugiej strony możliwe jest żądanie zadośćuczynienia nawet przy braku trwałego uszczerbku na zdrowiu (zob. wyrok SN z dnia 16 lutego 2000 r., II UKN 416/99, OSNAP 2001/16/520). Biegli stwierdzili, że dolegliwości bólowe kręgosłupa, na które cierpi powód, pozostają w związku przyczynowym z wypadkiem. Wcześniej powód był sprawny i nie odczuwał niedogodności o takim charakterze.

Niewątpliwie powód w związku z samym wypadkiem, leczeniem i rehabilitacją, noszeniem kołnierza ortopedycznego, doznawał cierpień fizycznych i psychicznych. Z przesłuchania powoda wynika, że po wypadku odczuwa bóle kręgosłupa, drętwienia ręki oraz nie może pozostawać długo w jednej pozycji. Z całokształtu materiału dowodowego wynika, że wszystkie dolegliwości powoda po tym wypadku ustąpiły w stopniu umożliwiającym mu powrót do pełnej sprawności, w tym uprawiania sportu.

Podkreślić należy, że przy ustaleniu zadośćuczynienia winno się także uwzględnić ewentualne następstwa wypadku dla psychiki, czy też stanu emocjonalnego powoda. Tylko tak ustalone zadośćuczynienie obejmuje wszelkie krzywdy - w tym także te, które ujawniłyby się w związku z doznany urazem psychicznym. Z opinii biegłego wynika, że powód nie doznał uszczerbku na zdrowiu na tym tle, jednak wypadek, zgodnie z zebrany materiał dowodowy, wywołał

u niego lęk przed jazdą samochodem. Pomimo, że dolegliwości powoda nie wymagały leczenia, należało je wziąć pod uwagę, skoro miały negatywny wpływ na komfort jego funkcjonowania i jakość życia.

Zgodnie z utrwaloną praktyką orzeczniczą wielkość zadośćuczynienia zależy od oceny całokształtu okoliczności, w tym rozmiaru doznanych cierpień, ich intensywności, trwałości czy nieodwracalnego charakteru. Przy ustalaniu rozmiaru cierpień i ujemnych doznań psychicznych powinny być przede wszystkim uwzględniane zobjektywizowane kryteria oceny, jednakże w relacji do indywidualnych okoliczności danego przypadku. Nie jest prawidłowe stosowanie automatyzmu w ustalaniu wielkości zadośćuczynienia w zależności od stopnia utraty zdrowia. Zarazem zaznaczyć należy, iż procentowo określony uszczerbek służy jedynie jako pomocniczy środek ustalania odpowiedniego zadośćuczynienia. Należy zaś poszkodowanemu zadośćuczynienie nie może być mechanicznie mierzone przy zastosowaniu stwierdzonego procentowo uszczerbku na zdrowiu. Pamiętać należy, iż zadośćuczynienie nie jest karą, lecz sposobem naprawienia krzywdy. Celem zadośćuczynienia jest przede wszystkim złagodzenie cierpień (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 03.02.2000r., I CKN 969/98, LEX nr 50824).

Ustalając wysokość zadośćuczynienia Sąd wziął po uwagę, że perspektywy na przyszłość powoda są dobre, a biegli nie przewidują powiększenia uszczerbku na zdrowiu powoda. Powód stara się (częściowo z powodzeniem) zwrócić do wcześniejszego trybu życia, nadal jeździ na nartach i rowerze. Powołani w sprawie biegli stwierdzili jednak u powoda wzmoczenie napięcia mięśni przykręgosłupowych, co jest reakcją obronną na ból. Nie bez znaczenia pozostawał fakt, że powód będący informatykiem doznał wskutek wypadku istotnych ograniczeń związanych z wykonywanym zawodem. Po powrocie do pracy ze zwolnienia lekarskiego powód musiał nadrobić czas zwolnienia, zwłaszcza że – co podkreślał w toku przesłuchania - praca i kariera zawodowa była dla niego niezwykle ważna. Przesłuchanie powoda dowiodło, że utrzymanie stanowiska, które zajmował i dbanie o rozwój zawodowy były dla niego prorytetem. Powrót do pracy i wdrożenie się w aktualne technologie kosztowało go z całą pewnością wiele czasu, sił i przysporzyło mu dodatkowego stresu.

Reasumując powyższe rozważania, mając na względzie rozmiar uszczerbku na zdrowiu powoda oraz jego cierpienia fizyczne i psychiczne, Sąd doszedł do przekonania, że zasądzenie dodatkowej kwoty 4.000 zł będzie odpowiednie w rozumieniu art. 455 § 1 k.c., biorąc pod uwagę wypłaconą już przez stronę pozwaną tytułem zadośćuczynienia kwotę 1.000 zł.

Powód domagał się nadto wypłaty odszkodowania w wysokości 4.069,51 zł powołując się, zgodnie z art. 444 §1 kc na możliwość dochodzenia wszelkiego rodzaju kosztów wynikłych z uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia. Powód w koszty te wliczył zwrot kosztów dojazdu na zabiegi rehabilitacyjne i terapeutyczne (493,51 zł), koszty zabiegów (2.280 zł), koszty konsultacji ortopedycznych i neurologicznych (670 zł), koszt kołnierza ortopedycznego (29 zł), koszt poduszki ortopedycznej (626 zł) oraz koszt zakupów leków (22,69 zł). Z wyżej wskazanych wydatków, pozwany uznał i wypłacił wyłącznie kwotę 51,69 zł odmawiając powodowi wypłaty dalszego odszkodowania.

Przy ocenie zasadności żądania kwoty 493,51 zł naliczonej z tytułu kosztów dojazdu na zabiegi rehabilitacyjne i terapeutyczne, Sąd posłużył się art. 322 k.p.c., zgodnie z którym „jeżeli w sprawie o naprawienie szkody, o dochody, zwrot bezpodstawnego wzbogacenia lub o świadczenie z umowy o dożywocie sąd uzna, że ściśle udowodnienie wysokości żądania jest niemożliwe lub nader utrudnione, może w wyroku zasądzić odpowiednią sumę według swej oceny, opartej na rozważeniu wszystkich okoliczności sprawy”. Z uwagi na fakt, że nie jest w przedmiotowej sprawie możliwe ściśle udowodnienie kosztów poniesionych przez powoda w tym zakresie, zwłaszcza wobec faktu, że na przedmiotowe zabiegi zawoził powoda jego ojciec, a wyliczenie przedstawione przez powoda, jest w ocenie Sądu racjonalne i nie budzi wątpliwości, Sąd uznał zasadność tej kwoty.

Nie zasługiwało natomiast na uwzględnienie żądanie w zakresie zwrotu kosztów zakupu poduszki ortopedycznej w wysokości 626,00 zł. Wydatek ten był przedmiotem sporu i w związku z tym to na powodzie ciążył ciężar wykazania, że wydatek ten był celowy. Powód nie złożył jednak w tym zakresie żadnych wniosków dowodowych i wbrew obowiązкови wynikającemu z art. 6 k.c. nie wykazał w tym zakresie należytej inicjatywy dowodowej.

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, dał z kolei podstawy do zasądzenia na rzecz powodażądanego odszkodowania w pozostałym zakresie. Powód udowodnił bowiem pozostałe wydatki stosownymi fakturami i rachunkami. Były one, w ocenie Sądu, celowe i pozostawały w adekwatnym związku przyczynowym z przedmiotowym wypadkiem. Stosownie bowiem do art. 361 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. W § 2 przepis stanowi zaś, że w tych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Sąd uznał, że świadczenia medyczne, z których skorzystał powód, były konieczne zarówno co do ich zakresu, jak i charakteru oraz pozostawały one w bezpośrednim związku przyczynowym z wypadkiem, któremu uległ. Co więcej, wysokość tych kosztów została przez powoda udokumentowana. Wydatki te okazały się słuszne i celowe biorąc pod uwagę obrażenia jakich doznał. Sąd nie podzielił więc opinii strony pozwanej, że powód miał obowiązek skorzystać z pomocy w ramach NFZ. Powód wymagał bowiem niezwłocznej opieki specjalistycznej, a czas oczekiwania na taką pomoc w ramach świadczenia z NFZ jest odległy. Uzasadnione było więc podjęcie leczenia w ramach prywatnej opieki zdrowotnej. Sąd podziela pogląd, iż uzasadnione jest żądanie zwrotu kosztów poniesionych na niezbędne zabiegi medyczne przeprowadzone w ramach prywatnych zakładów opieki zdrowotnej z tego względu, iż przeprowadzenie ich w ramach sektora publicznego byłoby niemożliwe lub znacznie utrudnione ze względu na długi termin oczekiwania na wizytę u specjalisty lub przyjęcie do szpitala, a co za tym idzie pogorszenie się stanu zdrowia (zob. J. Matys, Szkoda na osobie - uwagi na tle art. 444 k.c., MoP 2004, nr 10).

Mając na względzie powyższe, należna powodowi kwota z tytułu odszkodowania wyniosła zatem 3.443,51 zł, na co złożyło się uznanie zasadności zwrotu kosztów dojazdów na zabiegi rehabilitacyjne (493,51 zł), koszty zabiegów (2.280 zł), koszty konsultacji ortopedycznych i neurologicznych (670 zł), koszt kołnierza ortopedycznego (29 zł) oraz koszt zakupów leków (22,69 zł), przy uwzględnieniu wypłaconej w toku postępowania likwidacyjnego kwoty 51,69 zł.

Co do zasady termin do spełnienia świadczenia przez zakład ubezpieczeń (tj. zapłacenia odszkodowania - art. 805 § 2 pkt 1 k.c.) wynosi trzydzieści dni licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku (zob. art. 817 § 1 k.c.). Jednakże, gdy wyjaśnienie w powyższym terminie okoliczności koniecznych do ustalenia odpowiedzialności ubezpieczyciela albo wysokości świadczenia okaże się niemożliwe, świadczenie powinno zostać spełnione w ciągu 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe (art. 817 § 2 k.c.). Analogiczną regulację zawiera ustawa o ubezpieczeniach obowiązkowych. Oznacza to, że spełnienie świadczenia w terminie późniejszym może być usprawiedliwione wówczas, gdy ubezpieczyciel powoła się na istnienie przeszkód w postaci niemożliwości wyjaśnienia okoliczności koniecznych do ustalenia odpowiedzialności albo wysokości świadczenia, mimo działań podejmowanych ze szczególną starannością (zob. wyrok z dnia 18 listopada 2009 r. Sąd Najwyższy II CSK 257/09).

Jako że strona pozwana pismem z dnia 13.09.2011r. potwierdziła przyjęcie zgłoszenie szkody i w dacie tej dysponowała dokumentami niezbędnymi do ustalenia odpowiedzialności i wysokości świadczenia, zatem słusznie powód domagał się odsetek ustawowych od żądanej kwoty zadośćuczynienia od dnia 13.10.2011r. Z powyższych względów zasadne było także żądanie odsetek od żądanego w pozwie odszkodowania, zgodnie z żądaniem powoda, od dnia wniesienia pozwu.

Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak w punkcie I sentencji wyroku, oddalając powództwo w pozostałym zakresie.

Orzeczenie o kosztach procesu znajduje uzasadnienie w treści art. 100 k.p.c. Strona powodowa wygrała proces w 61,67 % i poniosła koszty procesu w wysokości 3.821 zł, stąd z poniesionych przez nią kosztów należy się jej zwrot 2356,41 zł. Z kolei strona pozwana wygrała w 38,33 % i poniosła koszty procesu w wysokości 2417 zł, z czego należy się jej zwrot 926,43 zł. Po wzajemnym zbilansowaniu należało zasądzić od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 1429,98 zł.

Do rozliczenia pozostała kwota 761,56 zł tymczasowo poniesiona przez Skarb Państwa (Sąd Rejonowy dla Wrocławia Śródmieścia) tytułem kwot wypłaconych biegłym i kwotę te należało zasądzić od stron w odpowiednim uprzednio ustalonym stosunku. Z tego względu należało zasądzić tytułem nieopłaconych kosztów sądowych od strony pozwanej

kwotę 469,66 zł. Pozostałe nieopłacone koszty sądowe w wysokości 291,90 zł, Sąd na podstawie art. 113 ust 2 u.k.s.c. nakazał ściągnąć na rzecz Skarbu Państwa z zasądzonego na rzecz powoda świadczenia.

Mając powyższe na uwadze, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.